

براسته و از آنچه میجوئی توجه بسیار است فوٹ مرکب را که خواهد بود مرکب ملک جم و سلطنت
 داری غافل منشین که ترک از پی داری چون روز بگذرد ترا بر باشد این جزو و هو اقرنا
 داری او شاد و محال قدر نفس که عاصی است بالذات و تکلیف او تیر تکلیف
 صبر عن الذات لما نزلت و انما نفسی صبرها فاشتم و انما المراد الاجتناب
 فان الطیعت نافت و لا تسکت الزام لازم کردن و اشهر آرایسوار شدن و طالع بطبع افکنیدن
 تو و وفان اردن خواهش و الا اذا ضل ان لا یغنی ان لا یطع و سلی و اشتم و طله و امثال ان مقبول
 صبردم از لذات چون برکشند لازم کردم نفس خود از آن صبر که لا یطع و سلی است و اشتم
 مکر در مرتبه که تواند دهد خود را در امتزجه پس اگر بطبع انداخته شود نفس از خود خواهد که گزیند
 غم اوس و مزاج و فغان ز نفس غاره من کو صبر چنان کند غاره من سرشته صبر گزینا شد گفت
 که جمع شو این لصد غاره من نفی نظری که باعث باشد در شوق و حیرت و حیرت
 و خواهد که خلق اقول العینا خیر الخیاط و لا تنظری باعین بالشر فای
 فکر نظری فادنا فی القلب شوق فاصبح منها القلب فی حیرت لحظ نکرین بوشه
 چشم و سر که بگرد و فود کشید و شوق از روز و حیرت اندوه بر چرخ که فو شده باشد منظر میگو
 من چشم خود را که باز دارن گزینها بکوشه چشم را و من این چشم بیدارها پس بسیار نکرین کرد
 اندو زاپس کرد از ان از روز دل در حیرتها من این چشم که دید بیتی فیزی باید که نظر ز حیرت
 روز ترسم که زندانش شوق شعله امکا فویدند خ حیرت سوز پست کنده طایر اند
 و هذا بصیرت شکو خلیف لا والله ما فرملتی فادنا علی حیرت ان هو حلیف فان
 ترکتها فلا تخضع لها و لا یکن الشکوی فی الثقل لنت فکر من کبر یبیل بنوا
 مضایر ها حق مضیق اضی آت خلیف بفتح لام بضعه ثبیر بر اکثر مثل فای جمع البصر کردن
 ای کراهه کثیره با مراد دست جفته و دوست عجزی و مثل این را اشعار عرب بسیار است مخصوص فو تنی
 کردن از آنکه اگر بسیار گفتی و بغل گفتی فالله ما فاعلم بقلک و ذلک و لعل یبذل قدم از ثانی و ثانی

زك بيب نكه نعل تونف سما عيتك اشلاء از موه واصح اول و اشدر موي و نيت شدن و در
 بعضي نبي بجای نیلی و یکی منبر با اید و در من نه بخودا نیت هیچ حادثه که همیشه باشد بر
 و اگر چه حادثه بزرگ باشد پس اگر فرزند حادثه در و زیش فرزند کن برای آن و بسیار مگو کله چو کشت
 بلغز پیر کبیا کر پی از موه شد بجوادش روزگار پیر بصیرت کرد با انخووت نا گذشت و نیت کشت
 س هرفته که سر کشد بگردون عیش نا چشم بهم نماند نقش دانا نیشند و صبور و در
 در و رطه شه که بلغز قدش زنج خاموشی و کشت بزرگ گوهر معنی بالماس سخن
 سفن ان القليل من الكلام باهله حسن ان کثیره کمفون فازل ذوصمت
 و ما من مکثر الا بزل و ما تعاب صمو ان کان ببطون قاطون مرفضه فاصح
 در زانرا فونست مقه شمن اشق و بطون سخن کفن از ثانی و در مر و از پد بزرگ و در ارانته
 بیافون اشاره بدندان و لب و حال بنش و ما و در بعضی نبع بجای لذل منبر با بدست که اند
 از سخن باهل از خویش بد دستیک بیا از سخن شمن داشته است مقرر بد صاحب اموشی و نیت
 بیا گو مگو که بلغز و نکوهش کرده نشو هیچ خاموشی اگر باشد که سخن گوید سخن گویند از هم بر خاموشی
 مرگد بد نیت که ارانته است از اقامت س را نمل خوشن اگر پوتی و ز کفن بنیاید خاموشی
 هر چند نختها و چیزها باشد که جو مفضل خوشن فریوشی به بقضیل مرده که اثر فضل
 موجب است بر نند که نفع او مقصودست قد مات قوم و ما ما است مکاره مکر و
 عاش قوم و هم نیشا کاموانیست مکارم جمع مکره اموات جمع مین منبر ما بحقیقت نندت و
 و مرد بزرگوار بها ایشان و زینند قوی ایشانه و بیامان جو مکره کاندس هر مرده که کوی نیک
 بود از لوح خیر نام خوشن مرند که نفع او بمر دم نرسد و نند باهل نرا باشد مرده
 من الله جوا لا نفعاد لها قد مات قوم و هم في الناس اجبا مر شپه خصص خاتم نفعی
 ز قوامها محبوسه با کثیرها خر جک مع الر فرات لآخر بعدک في الخیر و ایمنا ابکی
 مخافه ان تطول حیاتے رفزه ناله بیام و خر و خر و مخرج بر و اندر ان اول و علی معلق محبو مینقا

جان من بر ناطقانو بجنون است ای کجاست جان من بیرون آمد با ناطقانو نیست هیچ خبر بعد از تو در
زندگی و نمیکنم من مکر از بیم آنکه دراز باشد چو من سر جانم که بیدار شهر شد بوق ای کجا
که آمدن و ناله بر وقت رفتن و بجاک داشت هر بزم من از هم که شد بمانم اکنون ^{بسیار}
مخارج **أرسلنا من لدنا بضع ألدية آل عمران** بومًا إذا حضرنا لوفاء
إني لأعلم أن كل جمع بومًا بول لفرقة و شنايت دفع باز داشتن از ثالثه و دفع و
و حسن استواء و حضور حاضران ^{بدل} اذا اول و لام جن معنی فی و جمع تنک کرد کردن مینقصرا ابابا
میدارد زره استوار کرد چون حاضر شود در دهکام مردن بد دستیکه من هر اینه میدانم که
مگر در روز باز خواهد گشت بخدای پراگنده شد من از شنیدن آن اگر رسد بترسد و نفس نه
زده کندنه جوش نه سپر بر منیکه بصورت پادیدم اخراج بنان نعر شد ز پرویز با آیهها
الداعی التذیر و حزنه **كُنَّا لآلِ آلِهِ رَوَّادًا لَّا نَطْلُقُ أَهْلَ الْقَرْيَةِ كَأَنَّمَا نَحْنُ بِهَا**
عِدَائِكُمْ عَنْهُ بِالْحَسْرِ قَالُوا خَوَّالٌ مِنَ الْمَنِيَّةِ يُشْرِكُونَ قَالُوا لَيْسَ بِذَلِكَ
عِلْمٌ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ فمکان فهو اكد و اطلاق رها کردن و عم برادر پدید آورد محاندا حقن از ثانی و عدای
جمع عاد و جر و سنک و قوله تعا و حنا فاما من لدنا و ذکوع ای عبادة فوجب کاء النفس و طهارتها
مینقصرا ^{بدل} ای خوانند بجانب خدا پیم کنند از روز جزا و انکر که با و باز بر معونتا ریکها استوار
را باز گذار که خدا شوم ترا منیرا در پد خود را کارا و ویندازد شمشان خود را از بسنگها پس مرگ
خواست و مرگش نیست که مباد به او پس پیشه گرفت بعلی خدی که استباطهارة نفوسند سر اهر
چهار نمود و روشن بگذار که رو بر شویم بادشمن از مرگ مرانین هر آینه در دل حضرت
بان توان رسید ازین **تَهْلِكُ لِي سَمِينًا كَرِيمًا وَ تَمُوتُ كَرِيمًا كَرِيمًا كَرِيمًا كَرِيمًا**
بِأَجْمَعٍ أَلَمْ يَلْمِهَا أَغَاثُ وَ دَنَّتْ مِنْهَا حَارِثُ فَاتُ از جمع قاتر عند مختلف
کشتن علی العدا جمع کثر من هنگام بودن و فاة مرگ و اختلاف نزد کسی آمد و شد کردن و
اسم زمان و الفاعل فناء و هو الریح و در بعضی نسخ کجا و خان و فقه له و و فاء و در و فاء

با غاطف برجامعا مثل فالق الاصابا و حبل اللیل سکناء و صا قات یعیضن منصرفا بدای
 کرد کنند من چیزها بر آکنده او را ساعتها، او نزدیک شد مرگ او رسید هنگام وفات او باز
 کوز از مفر که چه بد دستیکه من نزدیک زمان آمد و شد توها شهری ام که باز میگوید در دشمنان و بر
 اوس که آمد بهر جنگ من شد و دلیر طبع تو مگر جهان شهر پیشه سیر بر کرد که ناکا بود
 کشه اندم که مرا غضب بگرد چون **خطاب اصحاب انصار** **صغیر**
نصیر **یشابون** **فار و تکبر** **د تو ادیب القلا لا تقوتوا** **واصحی** **افخر بکم و یسوا**
کما تسالوا الذی اقمتموا **اولا فانی ظالم اعصیت** **فذلتم لوجینا فحیت**
لیس لکم ما شیتم و شیتم **بل اثارید المحی المین** **و قد یبیتم** **و من از ثانی فعل**
والاصبا **نافض** **معنی الی کون فی الصبح** **و یبیتونه شب** **کذا شرا** **از ثانی و طالماد** **پرشت** **طالماد**
ولو برکعتی **و اجازنده کردن** **وامانه** **مرا باند** **منصرفا** **از مود** **و نکند** **و در دبا**
باشند **در جنگ خود** **و در شینا** **باشند** **در جنگ** **تا نیاید** **درین** **با** **باید** **بلکه** **نه** **بد** **دستیکه** **ناوفا**
کرده **شده** **ام** **من** **تجیغه** **کفید** **کاج** **میا** **مدعا** **را** **پس** **ایدم** **تسبت** **رشته** **را** **اچیز** **خوا** **هند** **شما** **و** **خوا**
من **بلکه** **اچیز** **خواهد** **زنده** **کنند** **میرا** **ند** **س** **ای** **اصل** **و** **فاچه** **حوی** **با** **غاز** **کنند** **اھنک** **و** **نشاط**
و **خری** **بنا** **کنید** **شمیر** **شما** **کلید** **فتح** **و** **ظفر** **ش** **اھو** **با** **مل** **و** **خوب** **باز** **کنند** **بنا** **انکه** **فر**
لا **امر** **انذو** **است** **فر** **لا** **و** **مکرو** **اذا** **الثابان** **بلغن** **المدی** **و** **کارت**
ندو **بلکن** **المدی** **و** **حل** **البلاء** **و** **بان** **العزاء** **فصد** **التکفیر** **یکون** **الفرج** **المدی**
و **دوب** **کذا** **خشد** **و** **مجموعه** **جا** **و** **بیتونه** **بین** **جدا** **شدن** **صغیرا** **چون** **خوا** **دشمن** **بنا** **و** **نفر**
باشد **که** **بگذارد** **بر** **احوادث** **جانها** **و** **فرود** **آید** **بلا** **و** **حدا** **شوی** **بیتونه** **بنا** **و** **بنا** **باشد** **فر**
س **ای** **باخته** **است** **بنا** **فراغت** **ناگاه** **از** **غم** **نشو** **تیره** **رمانا** **گاه** **بوظلت** **وز** **کار** **کن** **روشن**
شوا **از** **غیب** **بنا** **ناگاه** **بنا** **احینا** **مر** **ز** **اهل** **در** **بعضه** **او** **فما** **یک** **کھل** **لتن**
کن **مخا** **جا** **الی** **العذر** **لتن** **الی** **الجهل** **و** **بعض** **الاحاب** **بنا** **و** **لی** **قر** **للجل**

و در جنگ

بِالْحِلْمِ مُلْحَمٌ وَبِزَيْدٍ لَجْجَلٍ بِالْجَهْلِ مُسْرَجٌ اِحْتِاجٌ وَحُوجٌ نِازٌ مُنْتَدٌ وَبَعْضٌ رِخِيٌّ
 وَآخِيبٌ جَمْعُ اِحْتِاجٍ وَفِرْسٌ اِسْمُ الْجِامِ لِكَلَامِ كُرْدُونَ وَاسْرَاجٌ زَيْنٌ نَهَادُونَ مِنْهُرٌ هَرَابٌ كَرِهْتُمْ نِيَابًا
 مِنْدِعٌ يَدٌ رَسْنِكَةٌ مِنْ جَهْلٍ رِبْعِيٌّ نَعَانَهَا اِحْتِاجٌ تَرَمٌ وَمَرَا اِسْتَبْسَبْرًا حَلْمٌ كَهْ جَلْمٌ اِحْتِاجٌ كَرْدَةٌ
 اِسْمٌ مَرَا اِسْتَبْسَبْرًا جَهْلٌ كَهْ جَهْلٌ زَيْنٌ نَهَادٌ اِسْمٌ هَرَجْدَةٌ مِنْ عَقْلِ وَشَرَعٌ اِنَاةٌ
 مَحْتِاجٌ شَوْمٌ بِنَرْكٍ حِكْمَةٌ نَاكَاةٌ دَرُ هَرُصْنِيكَةٌ رَفْعًا بِدِطَانِمٌ مِنْ مَطَرٍ خَامِعٌ يُوْفِقُ اَلرُّقْمُ
 شَاءَ تَقْوِيكِي فَانِي مَقْوَمٌ وَمَرْشَاءٌ تَقْوِيكِي فَانِي مَعْوَجٌ وَبِالْجَهْلِ اَلْاَرْضِيُّ
 لَاهُو شَيْئَةٌ وَلَكِنَّ اَرْضِيٌّ جَبْرٌ اِحْتِاجٌ نَعْوِمٌ رَاسٌ كُرْدُونَ وَنَعْوِيكِي كَرْدُونَ وَحُوجٌ
 نِازٌ مِنْدِكُرْدُونَ وَدَرِبْعِيٌّ نَبِيحٌ بِنَجَايِ مَضْرَعٌ نَالَتْ وَنَاكْتَارُضِي اَلْجَهْلُ خَدَاوَالَا اَخَا مِصْرٌ اِسْمٌ
 هَرَكَةٌ خَوَاهِدٌ رَاسٌ كُرْدُونَ مِنْ بَرْدِ رَسْتِيكَةٌ مِنْ رَاسٌ كُرْدَةٌ اِسْمٌ وَهَرَكَةٌ خَوَاهِدٌ كَرْدُونَ مِنْ بَرْدِ
 بَدِ رَسْتِيكَةٌ مِنْ كَرْدُونَ اِسْمٌ وَبِجَهْلٍ رَاضِيٌّ نَبِيحٌ وَنَهْ جَهْلٌ خَوِيٌّ مَسْنَةٌ لِيكِنْ مِنْ رَاضِيٍّ مَشْوَرٌ بِجَهْلٍ
 اِزْمَانٌ كَهْ مَحْتِاجٌ كُرْدَانِيَّةٌ مِثْوَبَانٌ اِسْمٌ اِبْنَةُ اِسْمَاءٌ خَدَا شَدَلَمِنْ مَجْمُوعَةٌ اِسْرَارٌ قَضَا شَدُ
 دَلَمِنْ نَاشَاةٌ سَرَايِرَةٌ اِطْلَاوُ شَدَمٌ اِزْمَانٌ كَرْدٌ وَرَاسٌ اِسْمٌ اِسْمٌ دَلَمِنْ فَاِنْ قَالِ اَلْبَعْضُ
 التَّائِيْرِيْنِيَّةِ سَمَاجَةٌ فَهَذَا صَدَقُوا وَالدَّلِيلُ بِالْحِيْرَانِيَّةِ اَلْاَرْضِيَّةُ اَلْفَضَا
 بِاَهْلِيَّةٍ وَامْكَنْ نَابِيْرٌ اَلْاِسْتِيَّةِ مَحْتِاجٌ سَمَاجَةٌ نَازِيْبَانِيَّةٌ اِزْمَانٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 نَبِيحَةٌ يُوْحُوٌّ وَعَدُوٌّ سَنَانٌ سَرِيْرَةٌ مِصْرٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 مَحْتِاجٌ رَاسٌ تَكُوْنِيْدٌ وَخَوَايِ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 بِيْرِنْ رَفْعٌ دَرْمِ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 حِكْمَةٌ كَرْدٌ شَدِ بِرَحْمَةً دَر كُرْدُونَ هَرُظَا اِسْمٌ سَلْسَلَةٌ حَلْبٌ بِفِطَا اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 بِمَحَارِبِ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 الصَّارِمِ اَلْحَسَامِ قَاتِيٌّ زَاكِيٌّ اِلْرَجَالِ اَلْحَوَالِيَّا وَرَدِ الْيَوْمِ نَاصِحًا اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ
 جِيُوْشٌ كَالْبُرْذِي اَلْاَمُوْجِ وَرَدِ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ اِسْمٌ

خزانه الله عز وجل

خراباً لا وطن و قیل الناس و کل اذا اصبح لاج ففارة بفتح و فخر کبر مهرة پشت
 و اشکو کوبد ففارة دزد و الففارة بفتح فاست که جمع ففان باشد و انتم شکر بود که در غزاه
 مد از غاص بن بینه بن حجاج کهمی بخشش ریشا رسید و بعد بچشد کلیه کوبد علی غاص را بکشت
 و ذوالفقار تصدیق کرد و بعد از شهادت علی بن ادریس رسید سنت پیش تا محمد بن عبد الله بن حسن
 حسن بن علی رسید و چون بنی او لشکر ابو جعفر بن منصور عباسی مغانه شد نزدیک بود که بکشد
 شهادت مشرف شو و او را چها صد بنار شخصی از بنی بخار میباشند از ذوالفقار سلیم او کرد و
 خدا سپیدانک لانی احد من ال ابو طالب الا اخذ منک اعطاک حفتک و انتم شکر بود
 بو تا جعفر بن سلیمان بن علی بن عبد الله بن عباس را می بر و مدینه شد و انتم شکر را طلب کند و ذوالفقار
 بسند و چها صد بنار بباد و از و بکشد بن منصور منقل شد و در خلفا عباسی بود و اصمعی
 را بکشد بطور متفلسف قال با اصمعی الا ارنک ذوالفقار قلت بل حلی الله ففان
 فقال استل سنی هذا فاستلته فاذا منة ثننا عشرة ففارة و فاطمة دختر پیغمبر از خدا بچه
 بنت خود بود بن عبد الغری بن قوی پیغمبر و زاد در سال و تیم هجرت عمر رضی داد و چون انجام داد
 ناء او بن خیم افتاده و بو اطیاج با اکثر یوم الفئال و نحو جانب بها ج شرمند و صبا جمع
 او و در و آمد و نسید از ثانی و اندازیم کردن اسرار شفاقتن و او بر اسم با غاطف صمیر
 متکل بر وفق مذهب کوفین و وطن از امکاه و اصمعی نام بچند وصل الی الصبا ج و ناصحاً مفعول به و رد
 قال الله و لله ما مدبر و خراب معطوف بر فعلی منصرفاً از نزدیک کردن ذوالفقار را انفاطه بمن
 که برادر من شمشیر شد در هر روز جز نزدیک کردن شمشیر ترا نواحه بد دستیکه من سوا شوند
 در میان من و اینجانب جمعیکه بشتران گشتند مانند من و در بنک و او ای که بهم میکند مردم را لشکر
 چون در بنا صاحب و وجهها آمدند از لشکرها شنای کنندگان بچو بند کشتن مرا بحق بدرتو که عطا داد
 شد است بجز اسنان و میجویند و بران کشتن و طنها و کشتن مرگوهی چون نامداد کردند پناه آوردند
 بمن کسی ای بود و چشم من پنا و شمشیر تا حق کنم بدشمنان چو شیر هر کس که بقصد خون کشتند

دلیر کو با زحوق خوشتر باشد سیر قال الوافدی كان لاسرا و ليلة التين بين عشرة
 خلف من رمضان في السنة الثالثة عشر من النبوة قبل الهجرة ثمانية عشر شهرا وقيل ليلة سبع
 من ذبج الاول قبل الهجرة تسعة وقيل بسنة وشهرين وقيل ليلة سبع عشر من رجب واختلف في
 ان الاسرا من شعب الحجة طالب ومن بينام هامة يطالب ومن المسجد الحرام ومن انه اسرا من رجب
 حسبنا لبقطة ام بروع في النوم والاول قول الاكثر والثاني قول غابرة في ارضي الملب
 بالضم ما عيت الى ان انا ان انا اراج من ظهور الاسلام بالمو شهاد
 من شاجب لا وراج ظهور اشكارا شدن وغلبه كردن شهيد كنه كنه شود و راء خدا
 و شخب من خون از جراحه الودج عرق العنق من عرق الودج و خوشنوسانم ياد شاه مطلقا
 بزودن تیغ نادام كه زندام ما ان زمان كه بيايم آنچه من اميد دارند ام بان از اشكارا شدن اسلام با ايد
 من شهيد كه روند باشند خون از دكها كردن اوس خواهم كه ز من حق سفاده بيايم اين بزرگو
 شهادت بيايم شمشير زخم كه شرع و دين فاش شو با من بمراد خوشنهادت بيايم شكوا از خدا
 منافق و باران غير موافق كل خليل في خالته لا تترك الله و اوضح
 فكلهم اذ وقع في ثعلب ما اشبه الليل بالبارح من حاله و خلال با كنه دگر
 كردن و الواضح الاسنان التي تبعد عند الفم و اشياء فاضله شد و بارح و ش من هر دو
 كه بدو تيم كردم با او مگذار ادخدا مراد از انداختن پيش پير هريك از ایشان بازي دهند تراست از دوتا
 چه فلندستك مشك بدوش من تا چند بيمزد و ستان منازي اين طائفه اينست بجز عازي در
 و شند و و حيله كردن كوشش خود را از ایشان باز نديمن بخالطه و كوشش من
 اصحاب خيبر و التائين مني املا و مرجع الاسرا ربوا شهر و انا كبتوا ان
 تارح جاهلا فلقى الذي لا تشبهه غير كرم و لا لك عريضا الشايم من ذن
 فثبه كتابا بالسفاهة مني خبارك و كرم في الاماس هو من خبار الناس و اخبارهم و ثا
 و ثاني نسبت اينجا بفرنيته مقابلته اشرا و بجا روشن ادا و بلكم سلامه و اوردن شتر با معنا

حرف الخاء

و منع بایستی کردن از ثالث و اشتها از ذکر کردن و در جل عرض بکبر العین و تشد با لرای
 منع من الناس بالشر و مثالی بایستی دشنام و بیج بانگ کردن سکن از ثالث منقر باید صحیح
 بانگ کردن مرد فاجاهه بایستی سلامه داد شد و هر که صحیح دارد با بدان روگردن و خروج شود و بپرس
 خود را از آنکه مزاج کفی و در با جاهله چه بیند آنچه از رو کفی از زمان که مزاج کفی و معیاش منقر
 مردم بیکد که دشنام دهی کسی را که نزدیک بدین مانند باشی بیکدی که بیفاهته بانگ کنند من
 با مردم نیک شو و مضا ابدل باشد که بحق شوی مناسب ابدل مبدل مزاج و ترک بدین
 کن نام خود بدهد و مطالب ابدل از اما اگر بخواهد بطلب حاجت قتل قول خراج
 یَسْتَعْمَلُ فَبِالْزَمْرِ وَالْعَبْرِ كَيْفَ قَضَاؤُهَا وَمَنْ بَشَّرَ بِحَمْدِ الرَّجَالِ سَيَكْفُرُ
 ما حد بزرگوار و تسبیح ازادی کردن و اشتراء خود بدین و بیج سو کردن از ذایع و مقصرا ثالث
 قول میفرماید چون گرمی نیاید در دهان که طلب کند حاجت پس بگو گفتن از آن بزرگوار که سنا
 کند پس برود و بدیده از منشا گذارد این حاجت هر که خود سناش مرد از آن رو سو کند
 من اکتبه من اهل توفیق عمل و در خوف فاکشد بر چهره رخم پیوسته هم سینه
 مینا تا فاش شود نام تو در فضل و کرم سناش و فخر و جبر سلاح که مؤک
 است بجا و فلاح الرقی بمن آلاءه وسعاده فَنَارَ فِي لَمْرٍ نَدَا وَبِحَالِهَا
 رفیق کردن و بمن نجستک و آلاءه در نک و سعاده بکنی شد از ذایع و فانی در نک کردن مینا
 نری کردن نجستک است و در نک بکنی است پس در نک کن در کار فابرسی بر باشد خجسته
 که زنجت ب و در نک باشد یا بد که بهر کار در نک باشد سردشته صبر بچکن باشد
 فیهزی و فخر چون نهنگ باشد فکی از اظها اسر و بحد بر ز شر شرار
 فَلَا تَفْرِيحُ إِلَّا بِالنِّكَاحِ فَإِنَّ لِكُلِّ نَيْصٍ نَيْصًا فَإِنَّ رَأْيَ غَوَاةٍ لَا يَهْدِي
 لایز کون ادبها صحیحاً سر نهان مینر باید پس فاش کن سر خود مگر بخود چه
 که بکنی اهی بانگ خواهی پس بدوستی که دیدم مرغان گواه را که نیکدارند و پستی با

دوست س ابدوست مكوست دل خوش بگر اينه دل بهره مكر دان نبض چو پيچ
 زبان خوشن كش بدهان تا چند كفي مزه در آيه جرس افر كوه عبا ر سغير
 نفی بی هو كفن اعتمركعيز ر لقي الاله اذا كنفار غامس رجا وا ذاهت
 باليقول في الباطل فاحقل مكانه التبيحا اعنام غنيمه كرفن والركعة المرة من الكوع وهو
 الامتار والولع القرية المترلة وفراع و فروع و ايرد الحن و شبح سبحان الله كفن منفر و ابد غنيمه
 بعد كفت زاي زيدي بجزلچو باشه و ايرد زنده بر اوشو و چوا هنك كني سخي كفن در باطل پس بگردان بجا
 آن سبحان الله كفن س اى تير بام نه فلک تو سن فكر و زطبع تو زاده هر نفس معني بگر اندم كه
 به پيچود لست ميكنند بايد كه بجایان كني حق نادر شرح **مفانله ليله الهز بر ر صغير و**
مفابله و مفانله اعدا ريس الليل ذاج واليكاش نبطح نطاح اسد ما آرها
نصطلح اسد عر ر في اللفاء فدمرح منها بنام و فریق و شبطح فن نجابر ريه
 فذ رنج كتر كشن مېش و اسطاح شريك بگر زدن و اسطلاح بايك بگر ضلع كردن و عر ر پيشه
 و لقا كار نار و نوم خواب كردن و بنام جمع نام و فریق گروه و اسطاح بر ر و افتادن و در عدد و لا زمر خواب
 مرج اشعار بيون اشيران مشابه يك دان مثل هم لكر عد منفر و اشبار بكت جمعي مره مانند و خوا
 سرو هم زند سرو زدن شير امنيتم ايشان را كه بايك بگر ضلع كند اشيران بيشه ندد كار زار و حقيقت
 نشاط كند بعضي از ايشان خواب كند كاتند و كوهي بر افتاده اند پس هر كه بخان بافتن سر خوش بخت
 سو كرم س شيران دلا و ندا مشيه رجبك سر شنه فح و نصر آرند بچيك دارند ز خون دشمنان
 دم ريك پار بنشوتوس ابطانفك لك **كك كك كك و فرغ با حير في جون بلاه**
 افك من كانت لمر حير بن خهائتم بنام الفختر افلاح رسن و المر حير بالفتح المره و رخ
 سپوخن اول و زخاي و فخر و هده و مواخير اول و بر سبل لطيفه ناظر به ثانی و فخر خواب كردن باواز
 منفر و رسا كنه كنه مراد از بنگه جمع شو با او پس خواب كند خواب كردن باواز س خوشحال
 كه او زدن بنگاچ باشند انهم باين صلاح در مزج او دانه خوش افشاند پس خواب كند

و نطاح سرو زدن

دل ناصبا نیت بر امیر المؤمنین حسین علیه السلام بکن لبطن علیک پیر
 الوالدین کلهمنا ویرتدوی لفریبه ویر الایاعد ولا تصحبر الاقیام هدا
 عقیقا زکبا منجر اللیواعید وفارنراذ افارنت حرامو کربا فتمین بنی الاحول
 زبیر المشاهید کلا هر دو الایاعد نقض الایاعد زکی یارسا وایجاز دانست کردن وعده
 بالموعده الوعد و عقار نه بیکدیگر پیوستن منصرف باید ترا کبریکه باید رواند هر دو ایشان و
 با صاحبان خوشی بیکدیگر بایگانگان وصیحه مدار مکر با برهنه کاری و پاکیزه کرده تا که دامن پارسا
 دانست کنند مرز و عدما را پیوند کن چو پیوند کنی با زاده ادبیا موزانند جو امری از پیران زاده
 که از این مجلسها باشند هر کس که نشانه سفارت دارد با خلق جهتا بلطف عادت دارد چو
 شود بنویسند شخصی که زینجند علم و ادب نور عبادت دارد **و کف لا اذی و احفظ لسانک و اذی**
فدینک فی وادی الخلیل المساعید و عنص المکر و طرفک الخیب اذی الجار و کتبتک
بجبل المحامید کف با نده اشرف اول و اذی بیج و مکروه و الا رغباب الرغبه و معاهداری کردی و غرض
و زو خوا باند چشم از اول و طرف چشم و استمساک چنگ زدند و جبل رس و محمد سون منصرف باید
با نده در بیج را از مرده نگاه داند زبان خود را و رغبه کن که فدا شویم ترا در دست پاری کنند
خوا بان از مکر و چشم خود را و اجتناب کن از بیج همتا و چنگ زن بر سن سناشها س خواهیکه رسد
با سنا پایه تو و ز فخر خدا راست شو و پایه تو باید که ز افتاب فضلک هر روز پر نور شو خا
همتا تو و کروا ثقیبا بالله فی کل حادیش یصنک مدال الایام من عین حاسد و بالله
فاستعصم و لا تخرج غیره و لانک المنعم علیه بجاحد حادش نوشونده و حسد بدخوا
کردن و استعصم چنگ زدند و نعماناز و اسایش و حجد و جود انکار کردن منصرف باید باش اعتماد کنند
بجدا در هر نوشونده که نکاه دارد ترا نا غایب روز کار از چشم بدخوا و مجدا بر چنگ در زن و امید مدافع
او و منباش مران غم را که از او ستانکار کنند پس چو بافته و نقض جوانمای زنها رنده بر اهر شیطا
کامی بجهک ضاعمشوا کرامی از غیر خدا میخواه هرگز گامی من ناصد غم و بیج را تحمل کنی ملک کنی

عقوبات

محقق ناظر کنه خواهی که خدا پاس تو دارد همدم باید که دیو ترک تو کل تکف و نافرین بیدل
 المان و کلب العقده بینه محمول الخلاق باجید و لا ینزل الذنبا بناء مؤمل
 خلود افا حیح علیها بخالد و کل صدیق لیسر لیسر وده فناد علیک هل به من فرزند
 النامنه مجامیده النفس للثبته بالافاضل والحق فیه من غیر ادخال ضرر علی غیره و علی عین
 بزرگی مخلقه شش و خلا بوجع او و النامیل الرجا و مراد به نایکد بکرا فرودن و منصرف اسناد سر کنا بید
 مفارقه چه آنچه منبر و شنیدد مراد میباید از زند منبر فاید کوشش کن بعضی مال در جنبین بزرگی
 برای شبیه سینه سوس شمشها بید کوار و بنا مکن بر ادینا بنا امینا ارتنا جاودانه چون که نسبت
 بر دنیا جاودانه و هر چه که نسبتهای خدا دوستی او پس ندان کن براو که ایا همتا و هیچ افزون کند و با
 دنیا چه بکس و فاش خواهد کردن خوش نیست سیر کجای آن ند کردن هر کس که نه از بهر خدا یاد شود
 فرض استرا با تا آورد کردن **لِیَسِّرَ لَکُم نَفْسَکُمْ فَاطْمَئِنَّا بِکُمْ فَجَبَلْ قَضَابِلَ فَا یَقَرُّ وَ یَرْحَمُهُ**
لَمَّا رَضُوا بِالْحَیْثُ مَنَفَسَهُ فَا صَبِحَ فَرَّ مَاهِرًا بِمَجْدًا اِذَا خَامَرْتُمْ بِالنَّاسِ اَرْحَمَهُ
کَمَا لَهِیْزَا زَا لَرَجِحَ فَبَرَّ دُ اَبَا اللّٰهِ اَلَا اَنْ یَکُوْنُ مَعْظَمًا هَمَّا مَکْرِبًا بَا زَخِ الْمَجْدِ
اَصْبَدًا حَیْمَ تَمَّ وَالْعَرَمَ بَعِیْحَ الْغَفَا السَّبَدُ وَقَالَ تَعْلِبُ کُلَّ جَبَلٍ سَمَّ عِنْدَ الْعَرَبِ هَبْرَ مَنَبَدٍ
 الراء الملهة علی المجر و کسر الهاء والی و مجید بیدر یاد کردن و خاتمه امین و الارکی بکون الراء و فی
 الواسع الخلاق یقال اخذته الاریجیة اذا ارناح للند و نرد د امد و شد کردن و تعظیم بزرگی و اشتر و هاه
 مهتر بزرگی و بد و خ بلند شدن و اصد باد شاه و متکبر منبر فاید بنا صاحب هستی که راضی نشدیم
 او پس کشتم هر نیکی یاد کرد ستاره بزرگی چون امین شویا او بیبنا شاد شد و از غایت فرح بجز که مداید
 که جنبید نزه و مشاهده در و بوق نرد و منع کما و خدا مکرانکه باشد او بزرگی داشته مهر بزرگی
 بلند بزرگی باد شاه س هر کس که نکر طبیع او منبتیم و زفضل کندها هر لطفه کم شک نیست
 غایب بزرگی باید و زعلی بزرگی افاق عمل لغد سا بر الا بام خزا و جمله فاصحی الایمان
 نزه با عینا و حکم با علی ذریه الفرماسیا و اندک ما حایر ذاک و کوه ساره

با کس رفتن و حرم بیدار بود در کار و زهری را خلیفه نومز هوای تکیه و لغز با حرف لا بکلون مذکور
 الاعلی سبیل المفعول به و امکان بمعنی الفاعل مثل عقیبالامر و نخبنا النافه و اعتماد نازک اندام و
 ذروه ذور کوهها و ذور کوه و سبب و سواد و سبب سبب منهر شد و در بعضی نسخ بجای سبب بر صابر صبرها
 هزارین بجهت رفتن با اقام همیشه ای چاره پیکر کشند و در کار که کبر میکنند نازک اندامی که او شد
 و فرود آمد بر تپه اعلی از ذروه نازش بلند شوند و اشکارا ساخت سخارا در میان و منهر شد
 س هر کس که زار با عباده باشد در خدا و نخب سقا باشد اقام بعلم و جو او فرزند
 در چهره او نور سبب باشد **وَمَا لَظَنَّا إِلَّا أَنْ يَكُونُ مَوْفِقًا** **مَعَانِيصُ** **عَبْدًا**
مُسَدَّدًا **فَكَرِمٌ** **فِي** **لَمَّا** **بَغْرٍ** **مِنْ** **جَلِيلٍ** **لَتَفِي** **وَكَمِ** **رَفَعَهُ** **بِإِلَهٍ** **أَخِي** **مَوْجِدًا** **التَّوْفِيقِ**
 وای انسان موافق القدر و اعانه باز بگردن و شد بد داشت که مانند و عری برهنه شد از
 و الحله از او در اول استی حله حتی بکوه تو بین تا بید بپر و مند کردن منصرف ما نیست نازش کرد
 آنکه باشد و توفیق داده باز بگردنی خدایند راست گردانند پس بیجا جو امری برهنه شد
 از حله برهنه کاری بیجا جو امری بخدا گشت بر و مند کرد **س** خوش نیست بفرح حق نفاخ کردن
 بادشمن و باد و شن تکیه کردن پمانه دل که ساخت اسناد ازل باید ز شرای فیض او بر کردن
الآنَ مَا شَدَّ الْكَرِيمُ اعْتِرَاً **فَضَارَ عَلَى** **الْأَعْدَاءِ سِقَامُهُمْ** **هَتَدًا** **وَمَا لَتَسْتَفْقِدُ كَارِئِي**
كَلْبَنَ حَفْنِهِ **بِسَيْفٍ** **لَكِنْ** **مَا تَبَدَّدَ مَجْرَدًا** **شَدَّ قُوَى** **كَرْدَنَ** **وَاعْتَرَامَ** **دَلِ** **بِرْكَارِي** **هَادَنَ** **وَبِطْنِ**
 شک و حزن منتهجیم بنام شمشیر و تکیه اشکارا شد و بگرد بپرنه کردند و بعضی نسخ بجای حفته
 غده بکتر عین که مراد فاونست ضیق و بسا قوی کند کریم دل بر کار نهادن خود را بر کرد بر دشمنان
 شمشیر هتک و نیست شمشیر نادام که بجهت فاونست در شک بنام خو شمشیر و لیکن شمشیر شمشیر
 نادام که ظاهر باشد برهنه کرده **س** ای با همه کس بجهت و دایره ذلاف کر نیست و آنچه گفته
 ز ملکذای آثار فضل و کمال خود نظام کن **نا چند** **بویغ** **توینها** **بغلا** **ارسان** **بویغ** **اکشا**
مکابر **مشق** **اقام** **وسهر** **لای** **اعاز** **لنی** **علی** **انغاب** **بغی** **ورعی** **والتسر** **وخص** **الشما**

إِذَا سَامَ الْقَتْلُ بِرَقَالِمَا فَهُوَ فَاسِطٌ طِبُّ الرِّقَادِ عِنْدَ مَلَاةٍ كَرْدٍ وَتَابِشِ
 فَادِلَه بَاعْتِهَارِ جَمَاعَةٍ وَرَعْمِي جِرَانِ شِدْرٍ وَكِرْمٌ وَكِرْمٌ شَبٌّ فَرْجٌ وَرَوْضَةٌ مَرْغَزٌ وَوَسْطُهُا بِيخْوَابِي وَوَسْطُ
 السَّوَالِغِ فِي بِنَاءِ التَّيْنِ وَيَطْلُقُ عَلَى كُلِّ مَنَاهَا وَالتَّرْقُوبُ يُلْعَقُ مِنَ التَّحَاجِيهِ الطَّبِيبُ اللِّذَّةُ وَرَقَابَةُ
 خَوَابِ دَاذٍ مَيَقْرًا أَيْ كَرْمًا كُنْدَةً مَن بَرَزَ بِجَانِبِ نَفْسِ خَوْجٍ بِدَمٍ وَرَوْضَةٌ مَقْرِبَةٌ رَعْمِي
 بِجَوَابِ جَوَابِ نَمْرُودٍ وَرَحِشَةٌ إِذَا بَرَزَ كَوَارِ بِهَا بِسَانِ تَرْفُوفٍ شَوْنَةً لَدَى خَوَابِ دَاذٍ
 سِ أَيْ كَرْمٌ هُوَ مَرْدٌ ذَاتُ بَابِشِي دَعْلَمُ نَظَرٌ وَاقْتِحَ بَيْنَا بَابِشِي يَأْبُدُ كَرْمٌ وَخَوَابِ خَوْجٍ مَرْتَابِشِي
 فَهِيَ مَلِكَةٌ أَعْلَى بَابِشِي تَسْتَحْيِي مَشْفَرٌ سَفَرٌ بِرِ السَّالِسِ نَفَرٌ عَنِ الْأَخِي طَلَبُ
 الْقَلْبِ وَمَا فِيهِ إِلَّا سَقَاخَسٌ فَوَالِدٌ نَفْرَجٌ هُمُ الْكِتَابُ لِمَعِيشَةٍ وَعِلْمٌ وَادَا
 وَصَحْبَةٌ كَرَامَةٌ نَفْرَبٌ غَرِيبٌ شَدُّ وَالْقَائِدُ مَا اسْتَعَدَّ مِنْ عِلْمٍ أَوْ مَالٍ وَنَفْرَجٌ إِزْرُونَ أُنْدَرُ
 الِهْمُ الْيَحْنُ الَّذِي تَدْبِلُ الْأَنْتَا مَيَقْرًا غَرِيبٌ شَوَا زَوْطِنَهَا دَرَجِسُنُ بَرُوكِي سَفَرُوكِي كَرْمٌ دَرَسُوكِي
 بِيحُ فَائِدَةٌ وَابْرَدُونَ أُنْدَرُوكِي دَوْجُهُ مَعِيشَةٌ وَعِلْمٌ وَفَرَسُوكِي وَصَحْبَةٌ بَرُوكِي كَرْمٌ جَمْعِيكِي رَمُوكِي
 عَشُوكِي وَبَابِشِي كَامٌ دَلْ خَوْشِي رَسْرَبَانَةٌ أُنْدَرُوكِي عِلْمٌ وَأَوْبُوكِي خَوْجِي كَسْبُ مَعَالِشِ دَرَجِسُنُ
 نَظَرٌ بَابِشِي أُنْدَرُوكِي قَائِنٌ قَيْلٌ فِي الْأَسْفَارِ ذِكْرٌ وَغَرِيبٌ وَقَطْعُ الْفَيْحَاوِ وَكَلْبٌ الشَّدُّ
 قَتُوكِي الْفَيْحُ خَيْرٌ لَهُ مِنْ مَقَامِهِ بَدَا هُوَ أَوْ زَيْفٌ بِرُوحَانِيَّةٍ الْمَحْمَدَةُ يَحْنُ بَرُوكِي
 مِنْ بَلِيَّةٍ وَفَيْحَا بَيْحَانِ بَابِ مَجْلَعِ أَوْ الْمَقَامِ بِالضَّمِّ الْأَقَامَةُ وَهُوَ أَخْوَارُ شَدُّ وَالْوَشِي
 مَيَقْرًا بِرِ كَرْمَةٍ شَوْكَةٍ دَرَسُوكِي خَوَابِي وَغَرِيبٌ بِرِ بَابِشِي بَابِشِي وَوَسْطُهُا بِيخْوَابِي
 سَجْتٌ بِرُوكِي خَوَابِي مَرْدٌ يَهْرُوكِي شَرَاوُذٌ أَوْ مَعِيشَةٌ شَدُّ أَوْ بِنَانَةٌ خَوَابِي مَعَالِشِ أَوْ حَاسِدٌ مَرْمُوكِي
 دَرَسُوكِي مَلَاةٌ بَاشِدٌ وَزَهْرٌ طَرَبٌ عَصْرَةٌ حَوَابِشِدٌ زَانٌ بِهَ كَشُوكِي مَعِيشَةٌ رَحْمَةٌ خَوْشِي وَوَسْطُ
 وَفَاتِرٌ بِخَالَةٍ بَاشِدٌ بِسَانِ نَوْفٍ جَمْعٌ أَمْوَالٌ مَرْمُوكِي مَشْكُوكِي رَاذِلٌ كَرْمٌ كَرْمٌ
 مِنَ اللَّهِ لِلْفَيْحَةِ فَالْكَرْمُ يَكْنَى عَلَيْهِ رَجَبُهُ أَوْ مَن يَفْدِيكَ رَدُّكَ تَانِي وَبِحَمْدِهَا دَكُوشِدٌ
 مَيَقْرًا بِرُوكِي بَاشِدٌ إِذَا خَدَمَ رَجُوكِي مَرْدٌ بِرِ بَابِشِي بِرِ بَابِشِي مَا كَرْمٌ أُنْدَرُوكِي مَيَقْرًا بِرُوكِي

ان نه برای او من چون هستی هر چه هست از نور خداست بچشم خدا منشو و چو پیراسته باشد
 تو که خلاف ظنیر قضاست دانسته محققان که پیشه خطاست بنیاد فکر اموی بر فوق
 تقدیر است نه بر هیچ نایب است لَوْ كَانَتْ اِلَّا ذِاقِ بَجْرِ عِلِّيٍّ مَقْدَامِ اِيْتِنَا
 الْعَبْدُ لَكَانَ مِنْ خَيْرِ مَسْجِدًا وَغَابَ نَحْسٌ قَبْدًا سَعْدٌ وَاعْتَدَلَ اللّٰهُ
 لِاَهْلِهِ وَاتَّصَلَ التَّوَدُّدُ وَالْمَجْدُ لِكَيْفَا بَجْرِ عِلِّيٍّ مَقْدَامِ اِيْتِنَا
 الْفَرْقُ اسْتِهَالِ سِنَا وَاوْرَشْدُ وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ وَاوْرَشْدُ
 وَاوْرَشْدُ مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 اَكْرَبُ دُرُوزِيهَا كِه جَارِي بُوَد بُرَانْدَانِ اِيْتِنَا سِنَا وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 مَبْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 وَاوْرَشْدُ مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 يَكَاةٌ سِ كِه مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 صَلَاحٌ بَرُوحٌ قَدْ قَضَا جِبْنِ اَلْمَقْلَمِ مَدَمٌ جَعْبَكِ بَصُومِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 يَكَاةٌ سِ كِه مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا مَخْدَمَةٌ خَوَاسِنِ اِيْتِنَا
 لَا فَوْجَ عَيْنِي حَيْرَ اَفْعَاهَا عَلَيَّ كَثِيرٌ وَلَكِنْ لَا اِرِي اِحْدًا قَدْ بَغِيَ قَاوِنُونَ دَرِغِي
 فَرَا يَدُ حَيْهَ سَيَانِدَةً بَلَكِهَ حَيْهَ كَرَانِدَ اِيْتِنَا وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 هَزَابَةٌ مَيْكَاةٌ حَيْشَمٌ خَوْذَا اِنْرَمَانِ كِه مَيْكَاةٌ اِيْتِنَا وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 قَطْعُ اَفْضَالِ اِحْسَابِ اِيْتِنَا نَقْضَانِ وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 فَوْدِنَدِي اِيْتِنَا كِه اِنْسَانِ اِيْتِنَا قَدْ تَبَيَّنَ بَرْمَقَارِ وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 فَخْلِيَّةٌ اِلْرَادِيَّةٌ لَا تَحْتَرِقُ اِلْحَبْرُ وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا
 مَيْتَرَا مَهْرَكِهَ مَخْوَاهُ اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا
 سِلْسَلَةٌ شَوْكِيَّةٌ وَاوْرَشْدُ مَضْدَا زَاوِلِ اِلْسِنِ اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا اِيْتِنَا

هر اب که بخت تقصیل لوازیم محبت فیکین مر استم مودنه اذا مالک
 لم یحفظ نلتنا فبعه وکوبک فی زمار و فاء للصیدوق بدک لالی و کما
 التی اعز فی الثغاری و فاء خاستر یکمان پنها کردن از اول سر بر نهان و فواء دل منفراید
 چون مر نکاه ندارد سه چهرش بر فرش و زاوا اگر چه باشد یکی از خاکستر و فاء مر دوسترا و صر فاء
 و نهان کردن سرها دندلس ک شد هوست بد و پستی کوشید و زخام صفای طریقت شد نو
 است یاش و فاجوشید یاشید سیم زارها پوشید بنا انکه محبت کوشید هر کس علی الله
 او و صدق در و سهر ک صد او است صدق عند داخله و عدا و به
 قاتی لیر و الصید جود و ک فلا کفر منی و انت صدیقتی فان الذی یبیر العلو
 بعید میفراید دوست دشمن من اخلت ز دشمنی ز بدستی من هر کس اگر دوست دارد و ست
 دوستم و ز زبان شو من و حال آنکه تو دوست دشمن منی چه بدستی که آنچه در میان است و دلش
 من با خصم تو هر که بکفر باشد و ست این نکند با دشمن جان تو است ز پیش که غمازی خوش
 چون فانه بکش از سر او اول پونت اظها تمکن در موی و صنعا انباز شایخ و حجة
 و وفا ما و ذی حدی لا بدک له صمو المومنین فی اخر الابد و لا فلا فی
 انکنا المومنین الا دعوت له الی غیر ما یرتشد اخر با ز پس و الا بالدم و رشخ
 راه راست با من میفراید دوست نداشت مرا هیچ یکی مگر که بخت کرد مرا و اضا دوستی از خود
 تا خود ز کار و دشمن نداشت مرا هیچ یکی و اگر چه بودی کننده بنامی آنکه دعا کردم برای او خدا
 بر راه راست با من من ادم که کس دشمن جان تو شو نادری با سب زبان تو شو از کینه او که
 دل خود پاک کنی ناکاه ز غیب مهر با تو شو و لا اتمنت علی سیر فحنته و لا مدک فی غیر
 الی حیل یذک و لا اقول نعم بوما فاتبه بخلا و کوه صبت بالمال و الولد انما
 امیر داشتن و بوج بدید کردن از اول و اتباع از پی را و زدن و ضمیر اتبعه غایب بقول و ضمیر
 ذهب به نعم و نامنت با عباد کله و باء بالمال بر اصد منفراید با من باشنه نشدم بر از یک استکا

کرم انرا و نکشید بفرین خوب است خود را و نکویم اری سوزی پرازی در آورم انرا بخلد و اگر چه
 بیرون عال و فرزند است نادرن این شکسته جا خواهد بود از بهر رفاء دوستا خواهد بود تا
 که دم از مهر و محبت زده ام که سوزید سخن خواهد بود از روی رفیق و جفا و شرف و
 هوس و خیال و اموی کثیر و هوس از دنیا صد پو ماعید بگویند که روح چنین چنین
 قیامت فحشها جنبها و الروح واحد نفسیم بخش کردن و الروح ندکرو پو نش میفرمایند
 قصدها مردار کارها بپاسته عصد من از دنیا دوستی ناری کنند است که باشد چون جانی بنا
 دوزخ که قهر کرده باشد پس ایشان دوزخ باشد جان یکی سر از حضرت حق همیشه خواهد بود
 با دیگر سر شده شدن هر شکل من از عجم چه شو جها چشم نار یک بر نور کند چهره او من
 از عیب نفس بقناعه که مشتمل است بر عیظ اعراض از من کان که کربنده با کل
 منها ثم یثقی جده الکر و بد بالکسر تر یعنی اسفل الجله من جانبها و اثناء دوزخ کردن
 و جبهه کردن منبر تا بد رسته است کینه من مرا و از بینه خراش که می خورد از آن بر دوزخ
 میکند کردن خود را که بیشتر از کید دشمن بی و زنان جو سوداری نمی فارغ بشیر می
 غزل خویش زنهار مخور عجم که نداری بی نیشتر غم ز و پشان خویش و نیک
 طهائ پر پشان کردن و حسبک ذاء ان تیب بطنیه و حوالت کباد تجزای العبد
 النطنه ان تمثلی من الطعام امثله شدیدا و کبد جگر و حین از روز مندا شد از قافی و العبد بالکسر
 التحله الماعز منبر تا بد سر استر ارد که شب که اری بپر شکم و در زیر اموز تو باشد جگرها که
 اشتیاق دادند بپوز غاله سر تا چند خوری پیر و بکس نان ندهی ملک لغه زخوان خویشان ملک
 اندم که کشتی سلاطین جیب خویش ملک کاشد بد رویش پشان ندهی خطا بدین بار و دیگر در
 در روز دنیا طبع خلوت داشته و سخن خیال حال بر بلع در باغ کاش
 یا موی الدنیا علی ذنبه و لثامها الخیر ان عقیده اصیبت تجو الخلد منها و قد
 ابن تلی الموی عنده ههنا ان الموت و اسهر من بر بهر بهای و با برده لا یشتر

التوا عطف قلب امره لم يعجزم الله على سيدك ايشاد بر گردید و بشو و نوه سرکشه شد
 و چهره سرگردان شد و چهره سرگردان و باز از پیرون او زن و بهیها اسم فعل یعنی بغد و نسیم تیر
 شرح شروع کشاده کردن دل از نالند عمر عمر همه دل بر کاری نهادن از تانی در شد بضم زاره
 راست یافتن مضمضه پدید ای بر گردیدند و نیاید برین خود و سرکشه سرگردان از راه راست خود
 نوکه اسپد مبداری جاوید دادند و بجهت بیرون آورد شده دندان نقش مرگ از ترنای او دور
 اسپد تو بیدستی که مرگ صاحب پرهاست که هر که میانند از مرگ او زار و زری بان پرهاست
 میکند او را کشاده میکند بید دهند دل بر دیرا که عریزه نکرده خدا بر زاه راست یافتن او سر تا
 تا چند ترا طول آمد خواهد کرد و ز شاه جهان جاه و عمل خواهد بود اندیشه بگردد مرگ و اکو
 بکنار چیزی که ترا روز اجل خواهد بود ارشاد بابر الوضو بود و بنوا حال
 بر کذل کشودن مضمضه امسك البالي شهيد معدلا واصبحت في يومك عليك
 شهيد قازي كنت بالامير افرقت ايشانه فتر يا حيا وانت حميد ولا يخرج
 الخبر يومئذ لعل غدا بائي فانت فقيد و يومك ان غائبه عاد نفعه
 اليك وما ضوى الامير ليس يعود شهيد كواه و بعد بل عدل خواندن و افران کسب کردن و نشسته
 کردن و انجاه و ابر بدن و معاتبه با کسی غنا بکردن و عو با زمانه و شهيد خبر هو معدوف مضمضه
 گذشته پرورد نوکه با عبادی با پیشه و حالیکه کواهد است عدل خوانده و در شب گنایا مالد در روزیکه
 بر تو کواهدش پس اگر بود که در روز کسب کنی دی بد پر ابر و تا کن بینی کوئی کردن و تو سئوه باشی و تا
 مکن کردار خیر را در روزنا شاید که فردا اند و تو نایافت باشی و روز خود را غنا بکنی و زابا ذکر
 نفع او بود پرورد گذشته نیست مس ای یافته از باره متخو خبر در جان تو که داشت عشا و تر خوا
 که زامله حال با بیهوش بر نقطه حال روز پیوسته نظر بسیار کسان است خلا بنو بعد از وقت
 و خوا کشته ایشان بعد از قوه ذهب الذر عليهم و حبه و بقيت بعد فراهم
 وحده من كان بينك في الزاوية بينه شبرا فهو بغاية البعد الواحد الحزن و

که با نکرده

وحید نفاشد و شیر بدست غایب پان و حکم خالی منفردا با مقبول مطلق احد مفید
 منصرفا رفتند آنها که بوبرایشان اندوه من فاندیم بعد از جدا ایشان تنها هر که باشد نباید
 و او در حال دو بدست بر او بی پایان دو کد است سر رفتند بقلن و منم و املنه در گوشه فقر
 قاضی نفا ماند چو لاله نیاد کار باران قدیم صد داغ مراد دل مشیدا نماند ^{لو کشف الخلق}
 اطباء القری ^{لو کشف الخلق} من کمان لا یطأ الا برب خله بطا القری
 پیایم الخند و طایای سیرن از ثالث منکم نازک و نرم و خدر خند منصرفا ^{لو کشف الخلق}
 مرخلاق و طبقات خاک شناخته شود و خواجه از بنده هر که باشد که سپر خاک را بیای خوب پنا
 برخسانازک ^{لو کشف الخلق} شخصی که ز کبریا بظلالونها دیدیم که مرود و چهره برخاکونها رونق
 صفا اثر صفت افرخت داعی ز فضا بردل عنانها نبتی من صفا عالم و زول انبی در
 ان الذین یبوءون اقطال بنائهم و استمعوا بالاهل و الاولاد جرت الزمان علی محل
 و بار هم مکانهم کانوا علی بیعاد استمعوا بر خورداری کهنن بخیری من بعد و صد که می
 فرماید بد درستی که آنها که بنا کردند پس و از شد بنیاد ایشان و بخوداری گرفتند باهل و فرزندان ^{حطری}
 شد باد ظاهر خایها سواهای ایشان پس کو بیای که ایشان بودند بر عهدگی ش جمع که بنا برش ^{ان}
 ابوالمنذر قصصا داشته اند از همه اقوام اتر باقی نیست اکنون دیدند هر چه منکاشتر اند ^ف
 ابن اعثم گوید چون مرتضی در وقت نوحه شام بمیدان بسید جری بنیامم بر طرف عقی اثار کبری
 مثل و بیست ثانی نیغظعه میخواند امیر فرمود و بحت فلو فلت لهم که ترکوا من جنان و عقی و ذریع ^{و عقی}
 کریم و نفعه کانوا منها فاکهن کذلک و از بناها قوما آخر فیها مکب علیهم السماء و الارض هو لاق
 کانوا وارثین فاصبحوا موروثین لو یکر و النعمه فخلت بهم النعمه و سلوا و بناهم بالمعصیه فان
 و کفر النعم لا یحل کبر النعم اظهار اندیشه ^{لو کشف الخلق} کفری و لو ان رجول کر
 جیم نجانی ^{لو کشف الخلق} خوفا من الموقر المعاد من خاف عن سکر النابا لم یدر
 مالک الزمان قد بلغ الزرع مشبهه لاند للزرع من حصیا جیبیلو و نجانی بک
 شد و وساده بالش و مسکه منی و زرع کشته و آنها بی پایان رسد و حصا در و کدن منصرفا

هلو من بکوشد از بالش بر آترس از رک و جا بازگشتن هر که ترند از سخنم که انداند که چپست
 لذه خوابه و از بچپست سنده است کشته بیابان حق هیچ چاره نیست گشته را از درو کردن مس
 اندیش مراد خواهم از درید بود هر فکر که میکنم بنماید از سو از روی مثل کشته در هر چه شد
 نیست که کشته را درو خواهد بود تمنی معاوردت بسیار در دنیا بگفت علی شایب قدس
 قَالَتِ الشَّابُّ كُنَّا بَعْدُ فَلَوْ كَانَ الشَّابُّ بِلَيْعٍ بَعِيًّا لَأَعْطَيْنَا لِبَايَعِ مَا
 بَرَدَ وَلَكِنَّ الشَّابَّ إِذَا تَوَلَّى عَلَى شَرَفٍ كَطَلْبَةٍ بَعْدَ مَبَاهِجَةٍ بَالِكَيْ بَيْعِ كَرْدِ وَشَرَفِ بِنَامِ
 نکره و مطلب ضد می منفراد بد گوئیم بزجوانیکه بچپست برکتش بر ای کلج جو برای با از منکت
 اگر بود جوانیکه فروخته شدی فروختی هر اینه دادی فروشد از آنچه خواسته ولیکن جو چو برکت
 برکتها پس چنان دور سنس امنوس که رفت عمر اناام شبا ای کاج که زندگیت کرد شبا
 هر یک که ایام جو اطلبه طفلان همه الله که از نیت صوابت غیر جمعیکه از روی مرگ از
 حصر داشتند هسته مو مرغی را از یک بنداشند تمنی خیال آن امون و
 فَيَلِكُ سَبِيلُ كُنْفِهَا بَأَوْجِدَ وَلَيْسَ الَّذِي كُنْفِي خِلَافِي وَلا مَوْثِقِي مَانِي
 يَخْلِدُ إِنِّي وَمَنْ مَقْبَلِي كَالَّذِي نَزَّوْخَلِيلًا أَوْ هَرَجَ بَعْدِي السَّبِيلُ كَرِهُونَ وَ
 بکانه و صغر و مضرة کوند کردن تا اول و اخلا و جا رد کردن منفراد با از درو کرد چند که
 من و اگر می بینان راهبند که نیشم من دران راه بکانه و نیت انکر که میجو بد بخالفن که کند
 رساند و نیت نکر انکر که بچپست مرد پیش از من جا و از کت من میبد دستیکه من و انکر که بچپست
 مرد پیش از من هر چه چون انکست که زیاده میکند و شیدا با شبا نگاه میکنند و با ما میکنند
 خواهند کرده دشمنان مردن من و رجیل عقاب مراد از بدن من و صفت اینطایفه خواهد ملدن
 ۲ بنزد پیش خان برون من بسیار احاطه مرگ اندوه اساس هر که ولادتها یافت از او را
 الْمَوْلَى وَالْوَالِدِ بَيْعِي وَلا وَكَلَّا هَذَا السَّبِيلُ إِلَى أَنْ لَمْ يَرَى أَحَدًا كَأَنَّ النَّبِيَّ وَلَمْ يَخْلُدِ
 لَوْ خَلَدَ اللَّهُ خَلْقًا مَبْلَهَ خَلْدًا لِلْوَيْبِ فَيُنَاسِهُمُ غَيْرَ خَاطِئَةٍ مِنْ فَاكِهِ الْيَوْمَ سَهْمٌ لَمْ يَغْنَمِ

عنا

خدا آفته کرده و مظهر جانمذانه کردن و خاطر خطا کننده و فی المثل مع الخواطر بهم ضابط
 منبر و بگد مریک نه پدید با فی تکذارد و نه فرزند را اینست و اما نگاه که نه یعنی بجز را بو پیغمبر و با
 نماید برای کرده خود اگر خا و بندان کردا بندی خدا مخلوقی را پیش از و جا و بیا بودا و مریک یاد دینا
 بر هاست عبر خطا کنند هر که در گذشت از امر و بدتری بد میکند از و فرود اس از به ارجل
 کسی نخواهد جان بر هر شخص که زاد غایت خواهد مریک چون ما مبر شود اری بنو
 صاحب زد مریک پدید مریک گفت شعرا و مریک فریشت خالقه تار ارفق لنوح احرار اللیل
 غدا لیکن بیعی و از تبس المودا اباطالیه و ای الضعالبک الذل و
 الخلیل لا خلفا و لم یکن مقدرًا احا الملک خلیفة سیدتها بنو هاشم او
 بسببناج قهندا نوح خود کردن و غزنها و از کرد اینک و شیخ بیرون یعنی خبر مریک دادن از ذابح
 رقیب سر دار و شو بد مریک کردن و مریک از کرد اینک او می بصر هنر و نشد بد و او مکسوه باز کشتن
 و صنعوا و بضم صاد و رویش و تا خلف بسکون فرزند بد و جعل بعد بضم الفاف و فتح الذال او
 اذا کان قریبا لابیاء الی الحد الاکبر و بدم به لانه من اولاد قوم هری و بنی لعی الضعف و خدیج
 ایضا و قلله بضم ثار خه و سدا ستوا و کردن رخنه از اول و استباحه مبار کردن و فی الأساس آملین
 الامراته مینفرتا بیخواب شدم بر گونه بد اخرو شب از کرد اینک خبر مریک منبدا برای پر مریک سردار
 مریک کرده یعنی ابو طالب باز گشت رویشان خداوند سخا و خداوند بر باری نه فرزند بد و بنو فرزند
 نریک بجد اکبر صاحب ملک که باز گذاشت رخنه را که زود محکم خواهند ساخت از اسپر هاشم
 مبار کرده شود پیش مریک کرده کرد سر در غانم او بچشم من خواب نماید در رشنه جانان و انا بنامد
 زین پیش و چشم من چه ریا بود و زکر به بسیار در خواب نماید حکما و قاة ابو طالب رسا هم از
 بنوة بو و بیث ثالث اشاره است بمخاطبة او خصص رساله را از شرفش تخصیص در شعبه شکر
 در سخن من می خواهد مد و اینچند کبیتا از اشعار شفقه شعرا و است و لقد علمت بان در محمد
 حقا ملائک کان یفینا والله لن یصلوا الیک بجمعهم حتی اوتد التراب فینا فاصدغ

بامرک ما علیک عن صناعته وابتغوا قریباً لکم منکم عبوداً وادعونی وریضت عنکم انما ارجو
 ولقد صدقتم وکنتم اممياً وعرضتکم بنا لعلکم بائنه من خبر اذ بان البریه وینما
 لولا اللذی اوحی الیه لوجدتونی محکماً بما لکم منینا ودریغ غیر دعا بازان فرمود
 وباران بیایا ما تخصر منجدید و فرموده در ایضا لیسوا کان حیا فرت عناه مرتضوع برخواست
 گفت بار سوا هه کانک ترید قوله وایضاً یکنی الغام بوجه شمال الشایع صفة للارامل
 یطون به الحدال من الهاشم فهم عتده نفعه وفواضل کذبهم وینما الله بن محمد وناضاً
 وروناصل وینما حیض صرع حوله ونگاهل انبأ ثناء واخلال فامت قریش یحیی
 بقیه وکناری حیاتی محله ارادت انوار بندها خلقهم سئور یفهم یوما من العیون
 بر جوی نکذیب الشیبه وفتله وان یفتر وایهتاً علیه ویکذا قال الشافعی ویرید
 النضر بن کنانه بن خنیسه بن مدیکه بن الیاس بن مضر بن زرار بن معد بن عدنان و من الناس من قال
 هم ولدا الیاس مضر و منهم من قال ولد مضر بن زرار و منهم من قال ولد فهر بن مالک بن النضر
 کانه و قال الرخشی فی الکشاف هموا بتصغیر القرش و هو ذابن عظیمه فی البحر نبش السفر لایطفا
 الا بالنار و عن یحیی بن سئل ابن عباس رضی الله عنهما قال بدانه فی الارض ناکل ولا تؤکل و تغلوا
 ولا تغلوا و اشرف فریضی الی سکن البحر بها سبب قریش قریشا و النضر للنعیم و قبل من القرش
 و هو الکلب انهم كانوا کبابین یجارتهم و فرج شاد شد از رابع و حلم آخر و ابراد در اوردن و آفراد
 بر یاضع البهت البهتان منیضاً بر کشتند قریش که شاد شدند بنا بافتن او وینبم من که میبند
 را برای چیزی جاودانه کرخواستند قریش کارها که اداست از اوردن ایشان زود اوردن از خود
 ایشان را و ز بجای دنا ملا از کراهی امند میدارند بدو غداش بنیعب و کشتن او را و انکه بر یافتن
 را بر او القا کرد از سر جهنم که بعین عقل صاحب نظرند باخلو طریقی خبر خواستند و انها که
 دشمنان شاد شوند کویا زمان خوشین یبند کذبهم وینما الله حتی ندیقکم صدق
 العواک و الصغیر المهدا و یبدو منیضاً منظر ذکریه ایدامان کرکنا الحد بد الشرا

قَاتِلِيهِمْ وَاتَّابُوا فَمَا يُؤْمِنُكُمْ وَإِنَّمَا تَعْبُدُونَ آيَاتِنَا وَأَلْقَانِ الْحَيِّ وَنَحْمَدُ
 سُبُوهُنَّ حَيْثُ لَبَسَتْهُنَّ إِذَا مَحْشَانَهُنَّ وَمَا كَلِمَةُ الرَّجْحِ مَا دَخَلَ الشَّامَانَ إِلَى ثَلَاثَةِ الْقَصْفِ
 السَّبْعِ الْعَرَبِيِّ وَمَنْظَرِ خَائِي كَمَا حَيْثُ بَرَّانَ فَنَدَارُ رُكُوعًا وَكَرْبَةً الشَّدَّةَ فِي الْحَرْبِ وَنَحْمَدُ بِلَا مَقْدَمٍ
 يَوْشِبُكَ وَتَرْتَدُّ ذَرَّةً بِبُوسَةٍ مَا بَادَهُ هَلَاكُكَ كَرْدُونَ وَتَبِيدُ وَقَادِرًا صُلِّ تَبِيدُنَا وَغَتِبَتْ خَوِشَانَا
 وَالطَّرِيقَ إِلَى أَرْضِ خَوَالِدٍ أَفْضَلًا مِمَّا كُنَّا نَعْبُدُ وَمَعْصُومًا آخِرًا مُوَافِقًا حَمْدًا إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى مِنْ وَلَدِ آدَمَ
 اسْمَهُ مُحَمَّدًا وَاصْطَفَى مِنْ وَلَدِ إِبْرَاهِيمَ كَنَانَةَ وَاصْطَفَى مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَنَانَةَ وَاصْطَفَى مِنْ خُرَشَمِ بْنِ هَاشِمٍ
 اصْطَفَانِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ مُبْتَدِئًا بِدَوْعِ هَوَا هُنْدٍ كَفَتْ بِحَقِّ خَانَةِ خَدَانَا بِحِشَابِنَا بِشَارِهَا بِسِرِّهَا بِوَدُوعِ
 وَشَمْسِهَا بِهَيْبَتِهَا بِمَا يَدَا شُودَانِهَا بِدَارِي صَاحِبِ سَخْوِ رَجْنِكَ جَوْنِ يَوْشَمِ ذَرَّةً أَهْمَ بِبُوسَةٍ
 بِسِوَاهِ هَلَاكِ كُنْدِ شَامَانَ زَا فَمَا هَلَاكُ كُنْمِ نَاشَارَا وَنَا بِبَيْبِنِ شَامَانِ خَوِشَانِ زَاوَاهِ رَاشِرَا كَرْنَه
 بِدَرَسْتِكِه قَيْلَه نَزْدِ هَمْدِ بِرَاهَانِ هَاشِمِ أَنْدَرِ بُوْتِ رَجُلِ بِلَعْنَتِهَا رَاصِلِ مَرَسِ اِبْنِ مَوْمِ كَمَا دَارِ بَدِيدِ
 كَبِهَ مَا صَافِيَتْ بِهَرِكِه هُنْدًا بِبِنَهَ مَا اِزْ رَوِي عَاقِبَتِهَا بِبِيدَهَ نَا خَائِي كَمَا دَرُشُودِ
 وَإِنَّ لَهُ مِنْكُمْ مِنْ اللَّهِ نَاصِرًا وَكَسْبَ بِلَاقِ صَاحِبِ اللَّهِ أَوْحَدًا بِنِي آدَمَ مِنْ كُلِّ وَجْهِ مُخْطَرًا
 ضَمَاءَ رَدِيحِ الْكِتَابِ حَسْمَدًا اَعْرَضُوا لِكَبُورَةِ وَجْهِهِ حَلَا أَلْعَيْمِ عَنْهُ ضَوْكُه
 أَمِيرٍ عَلَى مَا اسْتَوْعِ اللَّهُ فَلَئِبًا وَإِن كَانَ قَوْلًا كَانَتْ فِيهِ مُتَدًا مِنْ بِنَا وَأَوْحَدِنَا وَخَطَه
 بِضَمِّ كَارِبِيكِ وَفَضْرَه وَشَمْسِيَه بِنَامِ كَرْدُونَ وَمَرَادُكَ كَابِعِرَانَ وَاعْرَفْتَهُ دَرُكَ وَصُورِ شَنَائِي وَتَبْدَاهُ
 شَبَّ جِهَارَه وَصَوِّ بِنِكِرِ وَجَلُونَ آيِ كَشْفَتِ وَعَيْمِ بَرُونَ فَا فَرُوحُنْ شَدَانِشِ وَالْأَمِينَ مِنَ الْإِيمَانِ وَصَوْرًا
 رَابِعِ اِشَارَه بِمَثَلِ مَا عَمَّهَا لِأَرْضِ مَبْقَرًا بِدَرَسْتِكِه مَرَاوَدَانِ بِشَامَانِ اِزْ خَدَا بِدَارِي هَمْدَه وَ
 نَيْشَمِ مِنْ بَيْنِنَا بِارْ خَدَا رَاشَانِ بِعَجْبَرِكِه اَوْ رَدَا هَرُوحِي كَارِي بِرِكَ بِسِ نَامِ كَرْدَا وَرَا بِرِدْ كَارِ مِنْ رَوَانِ
 مُحَمَّدِ سَيْدِ رُو كَمَا جُورِ شَمَانِ شَبَّ جِهَارَه دَانِ بِكِرِ رَوِي اَوْ عَا بِرِدَا بِرَا اِزْ رَوِ شَنَائِي اَوْ بِسِ اِقْرَبِ
 شَدَا بِسِ اِسْتِ بِرَسْرِكِه بُوْدِ بِعَادِ خَدَا دِلَاوَزَا وَ اَكْرَا بِشَدَانِ كَهْتَارِي رَانِ دَانِ كَرْدَانِ بِسِ اِبْرِكِ
 تُوْدِرْ عَالِمِ صَوْمَرِيكِه زَلْفِ تُوْبِلَعْنَتِهَا رَعْنِي شَبَّ قَدْرِ زَانِ صَدِ تَشْبِيهِ كِه دَرِ شَخْصِهَا نَانِ

غافل شواز کسیکه محتاج نواست من یطعم الیوم یجده غد عند الغد الواحد الموحده
 فزرع الاربع سوک و کبکد فاطم من غیر من آنکد حتی تجازی بالذی لا یفدا طعام
 طعام دادن و توحید بکانه کردن و ذرع کشتن از نالت من منت نهادن و نگدی خبر شدن و آنکد
 اصل صفر و مجازاة پاداش دادن و نفاذ و نفوذ و آخر شدن از رابع مبعوث ^{که کبکد} هر که طعام سبک امر و نفع
 مینا مبادر در فرزند بن بکوار و مکنانه بکانه ساخته آنچه کشتن زراع کند و در سبک و در نفعها
 ده بهشتها دخالی خالی از خبر تا جز داده شود یا پنجاه شوش هر تخم که در جهات بکاری آید
 فردا و در حکم باری آید چون کشتن خوش غایت خواهی یافت اندیشه مکن که در چهره ی آید
 یا شیخ داد فاطمه رضی الله عنها و اولادها و انعاما کراما ^{که کبکد} که کتب و حاجت غیرضا ^{که کبکد}
 کف مع الذراع ابتداء و اللیخیز و الاصلطیغ یصطنع المعروف ابدا
 به بعد از جنت معذ و با برای بقده و الکفند کرو و نوت و صناع چهار مد و مد و طی و ثلث رطلی تر اهل
 حجاب و در ظل تر اهل عراق و رطل صد بی درم پس صناع تر اهل حجاز شصت و سه درم ^{که کبکد}
 وقال النبی فی الرضه منهم من یؤا لطل ما و ثمانه عشر ن درها و فهم من یؤا لطل ما و ثمانه عشر
 درها و از بعد استباد درم و هو الاربع و به الف و فی هذا الصاع سنماه درم و خمنه و ثمانه عشر
 و خمنه استباد درم و ذراع ارش و جیا جمع جامع و اصطناع چیزی را بر کردن و با کس نیگونی کردن و معرفت
 نیگونی و ابتداء چیزی را آورد حکما ^{که کبکد} فاضی ناصر الدین در تفسیر شوره لاله از ابن عباس روایت
 کند که روگن مضطرب بعباده حس و حسرت رفیع فرمود با ابا الحسن کاسی نذری میگردی بر اشفاء
 ایشان علی و فاطمه و کنتی که فخته نام سه و زرد زرد کردند و چون رمضان شفا یافتند در خانه خود
 بنوع علی از شمع و خیر سه صاج و قرض کرد و فاطمه صاعی از او ساخت و بیج قرض نان بخت در وقت ^{افطار}
 مسکین شوا کرد و با و دانند و افطار با یابودند و شبه ^{که کبکد} ویم تیمی شوال کرد و شب هم اسپر و بهمانه
 عمل کردند و جین شول ^{که کبکد} فی آورد و گفت خذها یا محمد منک الله فی بینک و چه نیاست لفظ فضا
 در نیت و در حین که من تضرع در شب اول فرمود در حین نون خواهد آمد و در حین که در شب ناله فرمود

رطلی درم

حرف خواهد آمد و در جرنکه در شب ثبات فرمود اینست که رفتم ز عظامه بیاکت از تکار صبی صبح
 و گفتم در وقت نماز که لا اکیوم من بعد المناجید و من یبیت ذاکعاً و ساجداً
 بکتاب بینها فائماً و فاعلاً و من ینکفکد معانداً و من یرى عن الغبار حائداً استوا
 بکبان شدن و مسجد من کن سجدی سر بر زمین نهان و مغامله با کیسه سینه کردن و غبار کردن
 حدی حیدره مهل کردن منبر تا یک بکبان بنست انگر که آباد از من کند مسجد ها را و انگر که
 بکند از رکوع کند و سجده کند در سجده ها انباده و نشسته انگر که باز من کند و انگر
 سینه کند و انگر که تپه بشو از گرد من کند هر چند که هست از انکه و در علم نما
 بر دم زدن از اهل و صونا با ایشان فرست فرجه میا اسانت زمین حکایت چون پیغمبر از
 مکه هجرت نمود و موهاش خود راها کرد و هیچ خانه از خانه انصا نکند مگر که موهاش می کند
 و التماس نزول انحضرت میکند و مشغول مودها کند و از انکه اند که کجا نزول کند تا کاه بقصا اسد که
 ملک سبیل و سبیل پیمان عمر و بنی عباد بود شرف بر انودا مد منصرف رساله نزول فرمود و ابو ابوب انصار
 بار از نامه برداشت بخانه خود بر پیغمبر هم بخانه او رفتان فضا از معاذ بن عفرا نا سفند زنده که
 می پیمان بود بخرد و بنیاد بنا مسجد بخانه کرد و باصحابه خست می کشند و می فرمود هذا الخصال الاحمال
 خیر هذا ابرقینا و اطهر و حافظ استمغیل گوید کان اهل خیر یحییون لمنعة الناس باجره و یسفلو
 علی اجرهم فعنی الخلیف الخلیف هذا الله یحیی و هو نقل اللین الله طالبین به الاجر منتهی الخلیف الخلیف
 می خندون به عرضا پس از الاجر و حضرة من ترضی این قطعه در انوقت فرموده مصر اربع و خاس
 تعریف است بعضی نار ان که کسان تمام منتهی اند و در مقام اهتمام نبوه اند عرض انست
 بر حصص کلنا علی السبل ناسا هدا الله علی فاشهد انی علی ذنیر النبی احمد مرتکب
 الذی یلین یهدی ناری فاجعل فی الجنان مود شاهدات منادی شبیه مضا و جنان یکس جمع خیر مع
 ایکواه برای خدا بر من پس گواهی ده من بر دین پیغمبر محمد که شک دارم در دین پروردگارت که من با روی
 نایند ام ای بر مدکار من پس بگردان در پیشها جای در ملک من س ما یتیم که دولت بخلد داریم او را

حضرت